

Sygn. akt II Ka 248/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Rudnik

Protokolant: st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2016r.

sprawy **A. L.**

obwinionej o wykroczenie z art. 107 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 22 września 2016r. wydanego w sprawie II W 221/16

na podstawie art. 437§1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 3 i 4 kpk w zw. z art. 109§2 kpw oraz art. 624§1 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 119 kpw:

1. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia z punktu 1 w ten sposób, że na podstawie art. 39§1 kw odstępuje od wymierzenia obwinionej A. L. kary,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych podwyższoną o podatek od towarów i usług w wysokości 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,
3. zwalnia obwinioną z obowiązku poniesienia kosztów postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 248/16

UZASADNIENIE

A. L. została obwiniona o popełnienie wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 107 kw, polegającego na tym, że w dniach 06.12.2015r. – 28.12.2015r. w S. poprzez wielokrotne wysyłanie wiadomości SMS na telefon komórkowy złośliwie niepokoila A. N..

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 22 września 2016r. wydanym w sprawie II W 221/16 A. L. w miejsce popełnienia zarzucanego jej czynu została uznana za winną tego, że w okresie od 06.12.2015r. do 28.12.2015r. w S. poprzez wielokrotne wysyłanie wiadomości SMS na telefon komórkowy, wszczynanie awantur, wyzywanie złośliwie niepokoila A. N., to jest uznano ją za winną dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 107 kw i za czyn ten wymierzono jej karę 400 złotych grzywny, jak też zwolniono ją z opłaty i wydatków poniesionych w postępowaniu, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

W ustawowym terminie apelację od tego wyroku wniosła obwiniona, która wskazała, że nie zgadza się z orzeczeniem i wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca obwinionej popierając apelację wniosła o uniewinnienie A. L. od zarzucanego jej czynu wskazując, że celem zachowania obwinionej nie było złośliwe niepokojenie pokrzywdzonej, ale kierowała się ona troską o syna, który w bardzo młodym wieku związał się z dużo starszą kobietą, a jej obawy okazały się słuszne, ponieważ jej syn rzucił szkołę nie zdając w ogóle matury, a przy tym sama pokrzywdzona wskazała, iż zdarzało jej się odezwać niewłaściwie do obwinionej. Obrońca obwinionej podniosła także dodatkowo, iż należy mieć na względzie, że obwiniona wychowuje troje dzieci, w tym jedno niepełnosprawne, w związku z czym kara grzywny to dla niej duże obciążenie, a tym samym alternatywnie podniosła rażącą niewspółmierność kary.

Obwiniona na rozprawie apelacyjnej poparła swoją apelację i stanowisko jej obrońcy wyrażone na rozprawie i wskazała, że nie ma kontaktu zarówno z pokrzywdzoną jak i z synem, iż odcięła się od nich, oraz że może kiedyś syn sam zrozumie, że popełnił błąd. Oświadczyła również, że wszystkie jej działania były motywowane troską o syna.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej uzupełniona na rozprawie zarówno przez samą A. L. jak i jej obrońcę nie zasługiwała na uwzględnienie w zakresie, w jakim kwestionowano sprawstwo obwinionej w zakresie przypisanego jej przez Sąd I instancji wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 107 kw, natomiast analiza wszystkich okoliczności sprawy w kontekście podniesionych zarzutów, nakazywała dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku poprzez skorzystanie wobec A. L. z instytucji odstąpienia od wymierzenia kary przewidzianej w art. 39 § 1 kw.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej. Zarzut obrazy przepisu art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw i brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia, gdy nadto Sąd nie orzeknie z obrazą art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw i 424§2 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw oraz nie uchybi dyrektywie art. 4 kpk w zw. z art. 8 kpw.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania i analizując zarzuty podniesione we wniesionej apelacji uzupełnionej na rozprawie apelacyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził uchybień ze strony Sądu i instancji w zakresie ustaleń faktycznych odnośnie niewłaściwych zachowań obwinionej wobec pokrzywdzonej A. N.. Sąd Rejonowy oparł się w tym zakresie na zgromadzonych w sprawie dowodach, które słusznie uznał za wiarygodne tym bardziej, że tak naprawdę obwiniona ich wiarygodności nie zaprzeczała, a przy tym Sąd meriti dokonał w uzasadnieniu wyroku wszechstronnej ich analizy. Jednocześnie wbrew stanowisku obwinionej i jej obrońcy Sąd I instancji w pełni zasadnie przyjął, iż ustalone zachowania A. L. należy traktować w kategoriach złośliwego niepokojenia pokrzywdzonej, a tym samym że obwiniona wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 107 kw. Sam fakt, że obwiniona kierowała się w swoich zachowaniach troską o syna, czego nie sposób zanegować, nie może prowadzić do bezkarności jej zdecydowanie niewłaściwej postawy wobec A. N.. Absolutnie nie można w ten sposób w pełni usprawiedliwiać obraźliwych sms – ów czy wyzwisk w stosunku do pokrzywdzonej czy też urządzanych jej awantur. Obwiniona mogła na wiele sposobów próbować wyrazić swoje stanowisko wobec związku jej syna z pokrzywdzoną, a przy tym nie można zapominać, że jej syn miał prawo sam decydować o swoim losie. W tym wypadku bez wątplenia pokrzywdzona działała w celu dokuczenia pokrzywdzonej złośliwie ją niepokojąc.

Nie można jednak zapominać o szczególnych okolicznościach tej sprawy, które bez wątplenia przemawiają za skorzystaniem wobec A. L. z instytucji odstąpienia od wymierzenia kary określonej w art. 39 § 1 kw. Otóż w sprawie tej nie mamy do czynienia z sytuacją, w której sprawca bez żadnego powodu, jedynie z czystej złośliwości niepokoi

inną osobę. W tym wypadku motywem działania pokrzywdzonej była troska o syna, który w bardzo młodym wieku, pobierając jeszcze naukę szkolną, związał się ze starszą kobietą, w dodatku posiadającą już dziecko z innym mężczyzną, a w efekcie tego rzucił szkołę nie przystępując nawet do matury. Trudno się dziwić zatroskaniu obwinionej o los syna i choć okoliczność ta nie może w pełni usprawiedliwiać takich a nie innych jej zachowań, to nie można jej nie wziąć pod uwagę przy rozstrzyganiu sprawy. Nie można również zapominać o szczególnej życiowej sytuacji obwinionej, która ma w sumie troje dzieci, w tym jedno niepełnosprawne i tym bardziej mogło jej zależeć na tym, aby jej syn przynajmniej zdał maturę. Poza tym podkreślenia wymaga, że ostatecznie A. L. zrozumiała, że takie jej zachowania nie powinny mieć miejsca. Nie kontaktuje się ona już z synem i nie niepokoi w żaden sposób pokrzywdzonej. Pozostawiła los syna w jego własnych rękach. W świetle tych okoliczności nawet jakakolwiek kara wymierzona obwinionej nie byłaby adekwatna do wszystkich okoliczności sprawy. Niewątpliwie mamy tutaj do czynienia z wypadkiem zasługującym na szczególne uwzględnienie, w którym biorąc pod uwagę charakter i okoliczności czynu oraz właściwości i warunki osobiste sprawcy, za w pełni zasadne należy uznać odstąpienie od wymierzenia A. L. kary w oparciu o art. 39 § 1 kw.

Reasumując Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 3 i 4 kpk w zw. z art. 109§2 kpw dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia z punktu 1 w ten sposób, że na podstawie art. 39 § 1 kw odstąpił od wymierzenia obwinionej kary, natomiast w pozostałym zakresie – nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji - utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 420 złotych podwyższoną o podatek od towarów i usług w wysokości 96,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Jednocześnie z uwagi na trudną sytuację materialną i życiową obwinionej Sąd Okręgowy, na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 119 kpw, zwolnił ją z obowiązku poniesienia kosztów postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.